

"הו נקר, אל תפחד" אמר האריה "לא אוכל אותך.
הצל את חיי אם אתה יכול!"
"אראה מה אוכל לעשות למענך" אמר הנקר "פתח
פיך לרוחה."

עשה האריה ככל שהורה לו הנקר, אך הנקר אמר
לעצמו: "מי יודע מה יעשה הארי? אני חושב שטוב
אעשה אם אזהר."
נטל הנקר מקל, ושם אותו בפני האריה בין
מלתעותיו, כך שלא יוכל האריה לסגור את פיו, ורק
אז קפץ וניכנס אל לוע הארי, הקיש במקורו על קצה
העצם התקוע בגרונו. כהרף עין הצליח להזיז את

הנקר והאריה

יום בהיר אחד, בעת שאכל הארי את ארוחתו, עצם
נתקעה בגרונו. הכאב היה עז עד כדי כך שאף
לסיים את ארוחתו לא יכול היה. הלך ושוב פסע
הארי שואג בכאב.
נקר שנמנם לו על ענף עץ לא הרחק מהמקום, שמע
את שאגות האריה ושאל, "חבר, מה מציק לך?"
סיפר האריה לנקר מה ארע לו, והנקר אמר: "הייתי
מוכן להוציא לך את העצם התקועה מגרונך, אך
איני מעז להכניס ראשי את תוך לועך, פן לעולם לא
אוציא אותו. חושש אני שתטרוף אותי".

העצם ולהפילה אל מחוץ ללוע הארי.
כעת קפץ הנקר מתוך לוע הארי, הקיש גם במקל,
כך שגם הוא נפל, והאריה יכול היה סוף-סוף לסגור
את מלתעותיו.
מיד חש האריה טוב יותר, אך אפילו מילת תודה
קטנה לא טרח לומר לנקר.
ימים אחרי המקרה, יום קיץ אחד, אמר הנקר
לאריה, "יש משהו שהייתי רוצה שתעשה למעני."
"לעשות משהו בשבילך?" אמר הארי "כוונתך
שאעשה דבר נוסף למענך. כבר עשיתי דבר גדול
בשבילך. אל תשכח שפעם היית בפי, ונתתי לך
לעוף לחופשי. זה כל שתוכל לצפות ממני לעשות
למענך."
הנקר לא אמר דבר, אך מאותו יום הקפיד להתרחק
מהאריה.